Ministerie van Justitie en Veiligheid

> Retouradres Postbus 20301 2500 EH Den Haag

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer
der Staten-Generaal
Postbus 20018
2500 EA DEN HAAG

Directoraat-Generaal Migratie
Directie Migratiebeleid
Asiel, Opvang en Terugkeer

Turfmarkt 147
2511 DP Den Haag
Postbus 20301
2500 EH Den Haag
www.rijksoverheid.nl/jenv

Onze referentie
8082766

Bijlage(n)
0

Datum 10 november 2026
Betreft Beleidskader hervestiging 2026-2027

Eind 2024 is uw Kamer geïnformeerd over de beleidskaders hervestiging 2024 en 2025[1]. Deze beleidskaders zijn ondertussen beide afgerond. In deze brief vindt u informatie over de uitvoering daarvan.
Verder bericht ik u over het opvolgende beleidskader (2026-2027) in relatie tot de Nederlandse bijdrage aan het eerste Unieplan inzake hervestiging en humanitaire toelating 2026-2027 op grond van de EU Hervestigingsverordening 2024/1350.[2] Over genoemde bijdrage aan hervestiging is uw Kamer bij brief van 20 november 2025 geïnformeerd.[3]-

Hervestiging en het Nederlandse hervestigingsbeleid
Nederland kent een lange traditie van deelname aan het hervestigingsprogramma van de Vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties (UNHCR). Aanvankelijk hervestigde Nederland vluchtelingen op ad hoc basis,[4] totdat hier in de jaren 70 van de vorige eeuw beleid voor werd opgesteld. In 1984 is een jaarlijks (nationaal) quotum geïntroduceerd.

Van hervestiging is sprake als een vluchteling vanuit een gastland –een opvangland buiten de EU, meestal in de regio van het herkomstland– wordt overgebracht naar een land dat ermee heeft ingestemd de vluchteling toe te laten en rechtmatig verblijf (internationale bescherming) te verlenen. Hervestiging naar Nederland vindt uitsluitend plaats op voordracht van UNHCR.

Voor UNHCR is hervestiging een van de duurzame oplossingen voor vermindering van de wereldwijde vluchtelingenproblematiek, naast terugkeer naar het herkomstland en lokale integratie in het opvangland in de regio.
Personen komen in aanmerking voor hervestiging wanneer zij door UNHCR zijn erkend als vluchteling op grond van het Vluchtelingenverdrag. UNHCR draagt alleen de meest kwetsbare vluchtelingen voor, dat wil zeggen vluchtelingen die zich in een opvangland in een uitzonderlijk kwetsbare positie of uitzichtloze situatie bevinden en bescherming behoeven, dan wel bij wie sprake is van acuut gevaar. UNHCR beoordeelt daarnaast welk hervestigingsland, gelet op de individuele omstandigheden, het meest aangewezen is

[1] Brief 18 december 2024 inzake Beleidskaders Hervestiging 2024-2025, TK vergaderjaar 2024–2025, 19 637, nr. 3324.
[2] Verordening van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van een Uniekader voor hervestiging en toelating op humanitaire gronden, en tot wijziging van Verordening (EU) 2021/1147' (EU) 2024/1350; voorheen ook wel aangeduid als 'Uniekader Verordening'.
[3] Brief 20 november 2025 inzake Geannoteerde Agenda JBZ-Raad 8-9 december 2025; TK vergaderjaar 2025–2026, 32 317, nr. 978.
[4] Bijvoorbeeld naar aanleiding van de Hongaarse Opstand in 1956, vluchtelingen uit Chili na de militaire staatsgreep in 1973, en vluchtelingen uit Vietnam rond het eind van de Vietnamoorlog in 1973.

om iemand aan voor te dragen. Vluchtelingen kunnen zichzelf niet aanmelden en kunnen evenmin kiezen aan welk land ze worden voorgedragen.

Hervestiging is ook de voornaamste 'derde landen oplossing' in de context van het *Global Compact on Refugees* (2018)[5] vanwege de verschillende elementen die het in zich draagt. Naast een veilige en gereguleerde route naar bescherming voor de meest kwetsbare vluchtelingen is hervestiging een concrete uiting van solidariteit en verantwoordelijkheidsdeling met landen in conflictregio's die jarenlang grote aantallen vluchtelingen opvangen. Door het strategisch in te zetten, ondersteund door (meerjarige) toezeggingen van hervestigingslanden, kan hervestiging bijdragen aan het adresseren van de situatie in opvanglanden en kan het gunstig zijn voor het bredere beschermingsmilieu daar. Daarmee heeft het een impact die verder gaat dan alleen de vluchtelingen die worden hervestigd.

Volgens UNHCR komen in 2027 zo'n 2,4 miljoen vluchtelingen in aanmerking voor hervestiging*, vergeleken met 2,5 miljoen in 2026 en 2,9 miljoen in 2025*.[6] Dit is slechts een deel van het wereldwijd aantal vluchtelingen dat valt onder het mandaat van UNHCR (ongeveer 28,5 miljoen in 2025).[7] Het merendeel, ongeveer 65%, van hen wordt opgevangen in buurlanden. Uiteindelijk wordt slechts een uiterst klein deel van alle vluchtelingen die voor hervestiging in aanmerking komen daadwerkelijk hervestigd: in 2025 slechts 1,2 % (37,000).[8]

In EU-verband is hervestiging een strategisch onderdeel van de integrale aanpak van migratie. De Hervestigingsverordening maakt deel uit van het Europees Asiel en Migratiepact[9] en biedt een basis voor veilige en gereguleerde overkomst naar Europa voor kwetsbare mensen die internationale bescherming nodig hebben. Daarnaast draagt het bij aan het versterken van de EU samenwerking met derde landen, inclusief de samenwerking in de strijd tegen mensensmokkel en op het gebied van terugkeer.

Ook Nederland streeft ernaar hervestiging strategisch in te zetten. Dat gebeurt door de missiebestemmingen te bepalen aan de hand van de jaarlijkse *Projected Global Resettlement Needs* van UNHCR, relevante ontwikkelingen en prioriteiten in de EU zoals genoemd in het Unieplan van de Hervestigingsverordening en de Europese Agenda voor Migratie, evenals Nederlandse prioriteiten en overwegingen zoals de migratiepartnerschappen, de opvang in de regio inzet en de inzet op innovatieve oplossingen.[10] Daarnaast streeft Nederland naar een diverse hervestigingscaseload. Tot slot spelen operationele overwegingen een rol bij de keuze uit welke landen Nederland hervestigt. Een voorbeeld is de veiligheidssituatie in het land van opvang.

Beleidskader
Nederland kent twee categorieën van hervestiging. Naast het oorspronkelijke (meerjarige) beleidskader met het nationaal jaarquotum is per 2018 hervestiging in het kader van (EU) migratiesamenwerking met derde landen ingesteld. Laatstgenoemde categorie komt voort uit de EU-Turkije Verklaring en is een vorm van hervestiging die conditioneel is aan de wederzijdse uitvoering van de samenwerking. Tot op heden wordt alleen de hervestiging uit Turkije hieronder geschaard.

[5] https://www.unhcr.org/about-unhcr/who-we-are/global-compact-refugees.
[6] Bron *UNHCR Projected Global Resettlement Needs* (PGRN) 2027: Projected global resettlement needs 2027 | UNHCR
[7] Bron: UNHCR Global Trends 2025: Global Trends report 2025 | UNHCR.
[8] Ibid. noot 7 en noot 6.
[9] Ibid. noot 2.
[10] Brief 28 september 2026 inzake Internationale Migratie, TK, nummer 2026Z20195.

De beslissing of een vluchteling in aanmerking komt voor hervestiging naar Nederland is het resultaat van een weging van de voordracht van UNHCR. Dit gebeurt door toetsing aan het Nederlandse (landgebonden) asielbeleid door de IND, het door het COA opgestelde hervestigingsprofiel en/of advies van Bureau Medische Advisering van de IND (BMA).[11] Er is sprake van toetsing (selectie) vooraf, terwijl betrokkene in het opvangland verblijft, en gecontroleerde overkomst naar Nederland nadat is geconcludeerd dat betrokkene in aanmerking komt voor rechtmatig verblijf in Nederland.

Hervestiging vindt grotendeels plaats door middel van selectiemissies naar opvanglanden in conflictregio's. Daarnaast wordt binnen het nationale quotum ook een aantal individuele spoed- en urgente zaken op dossierbasis geselecteerd vanuit de hele wereld ('ongeoormerkt').

De periode tussen selectie in het opvangland en aankomst van een hervestiger in Nederland is in beginsel zes maanden. Voorafgaand aan hun vertrek uit het opvangland worden de geselecteerde hervestigers door het COA voorbereid op hun komst naar Nederland door middel van culturele oriëntatie trainingen. Hierbij krijgen ze onder meer training in het kunnen functioneren in de Nederlandse maatschappij. Ook wordt tijdens deze trainingen informatie verzameld om gemeenten en begeleidende organisaties voor te bereiden op hun komst. Bij aankomst ontvangen hervestigers een asielvergunning; zij hoeven in Nederland geen asielprocedure te doorlopen omdat hier in de selectiefase al op is getoetst. Vervolgens is het uitgangspunt dat zij direct in een gemeente worden gehuisvest[12] en daar gedurende een bepaalde periode worden bijgestaan in het proces van inburgeren en participeren door VluchtelingenWerk of een andere maatschappelijke organisatie. Als er geen directe huisvesting in een gemeente mogelijk is, bijvoorbeeld om redenen van individueel maatwerk of afwezigheid van een (geschikte) woning, worden de hervestigers eerst in een COA-opvanglocatie ondergebracht.

Resultaten beleidskaders 2024 en 2025
Eind 2024 is uw Kamer geïnformeerd over het instellen van eenjarige beleidskaders voor 2024 en 2025 met een nationaal quotum van respectievelijk 500 en 200 hervestigde vluchtelingen per jaar.[13] Daarbij is tevens aangegeven dat de vluchtelingen die in 2024 voorafgaand aan het besluit tot verlagen van het quotum al waren geselecteerd om in 2025 in Nederland aan te komen, meetellen onder het quotum van 2024.

<u>Ontwikkelingen</u>
Tijdens beide jaren zijn verschillende ontwikkelingen van invloed geweest op de uitvoering van hervestiging, zoals escalerende geopolitieke conflicten, verslechterde veiligheidssituaties in meerdere opvanglanden, en de voortdurende druk op de asielketen en algemene opvang- en huisvestingschaarste in Nederland. Ook was de druk op UNHCR ongekend hoog door een combinatie van hardnekkige crises en omvangrijke humanitaire bezuinigingen, onder meer door de VS onder Trump.
Een belangrijke ontwikkeling eind 2024 was de val van het Assad-regime in Syrië met grote gevolgen voor het landgebonden asielbeleid. De voorgaande jaren waren Syrische vluchtelingen nog een substantiële groep in de Nederlandse hervestigingsuitvoering (nationaal quotum en EU-Turkije Verklaring). Op grond van het herziene landgebonden

[11] Vreemdelingencirculaire 2000 (C) 2.7
[12] Gemeenten werken op vrijwillige basis mee aan de huisvesting van hervestigers.
[13] Ibid. noot 1.

beleid komen aanzienlijk minder Syriërs in aanmerking voor een asielvergunning en daarmee hervestiging. Hervestiging van Syriërs blijft niettemin relevant in het kader van de EU-Turkije verklaring, omdat er nog steeds sprake is van een kleine specifieke groep Syriërs die niet veilig terug kunnen keren en waarvoor een andere duurzame oplossing nodig is.

Verder is de afgelopen periodes met alle betrokkenen op nationaal niveau evenals met de Europese Commissie en de EU lidstaten hard gewerkt aan de implementatie van de Hervestigingsverordening om hier in januari 2026, met de start van het eerste Unieplan, feitelijk uitvoering aan te kunnen geven.[14]

Nederland heeft gedurende deze beleidskaders actief bijgedragen aan kennis- en expertise uitwisseling in bilateraal, EU en internationaal verband, onder andere via het EUAA Hervestiging- en humanitaire toelatingsnetwerk en de Consultations on Resettlement and Complementary Pathways. In nationaal verband is verder gewerkt aan de professionaliseringsslag in de samenwerking met gemeenten en wordt continu ingezet op versterking van het proces en de samenwerking met alle belanghebbenden.

<u>Cijfermatig</u>
Het nationaal quotum (NQ) ziet op het aantal aankomsten van hervestigde vluchtelingen in Nederland evenals het aantal in deze periode in Nederland aangekomen nareizende familieleden van hervestigde vluchtelingen.[15]

Tabel uitvoering beleidskaders hervestiging 2024 en 2025:

Beleidskader	2024	2025
NQ	500	200
Aankomsten hervestigers, incl. nareizende familieleden[16]	550*	200

Bron aantal aankomsten hervestigde vluchtelingen 2024 en 2025: IND, cijfers afgerond op tientallen.
**Inclusief:*
- In dit NQ wordt een aantal van ongeveer 20 aankomsten van hervestigers uit Libanon meegerekend die waren voorzien voor 2024, maar die vanwege de veiligheidssituatie aldaar eerder, in 2023, naar NL zijn overgebracht.
- In 2024 zijn voorafgaand aan het besluit tot verlagen van het nationaal quotum ongeveer 125 hervestigers geselecteerd voor aankomst in 2025. Deze aankomsten moeten worden geteld bij 2024.
-Tot slot was in 2024 sprake van aankomsten van ongeveer 5 nareizende gezinsleden van hervestigers.

Voor het beleidskader 2024 is in lijn met de hervestigingsprioriteiten van UNHCR, de EU en Nederland hervestiging uitgevoerd uit Libanon, Egypte, Kenia, Turkije en het Emergency Transit Mechanism (ETM) in Niger voor uit Libië geëvacueerde vluchtelingen.

[14] Ibid. noot 1.
[15] Dit betreft het aantal aankomsten in het betreffende jaar van familieleden van op enig moment naar Nederland hervestigde vluchtelingen. Nota bene: deze nareis telt niet mee bij de categorie hervestiging in het kader van migratiesamenwerking met derde landen en evenmin onder het Unieplan. In dat verband tellen alleen de daadwerkelijk in een lidstaat aangekomen hervestigde vluchtelingen, waarvoor op grond van het AMIF per hervestigde vluchteling een financiële tegemoetkoming van €10.000 kan worden verkregen.
[16] Het aantal nareizende familieleden is beperkt omdat in het hervestigingsproces ernaar wordt gestreefd om zoveel als mogelijk complete gezinnen te hervestigen en eventuele nareis vooraf in beeld te brengen.

Directoraat-Generaal Migratie
Directie Migratiebeleid
Asiel, Opvang en Terugkeer

Datum
10 november 2026

Onze referentie
8082766

Ook zijn enkele individuele urgente dossierzaken vanuit de hele wereld hervestigd. Vluchtelingen met velerlei achtergronden die in de opvanglanden in een kwetsbare positie verkeerden, zijn via hervestiging in de gelegenheid gesteld om hier een nieuw leven te beginnen. Het ging onder meer om vluchtelingen afkomstig uit Syrië, Afghanistan, Eritrea, Zuid-Sudan en Somalië.

In 2025 heeft Nederland hervestigingsmissies uitgevoerd in Egypte en het ETM in Rwanda. De reservering voor ongeoormerkte zaken is onder meer ingevuld met hervestiging van individuele urgente dossierzaken vanuit de hele wereld. Tezamen heeft dit geresulteerd in hervestiging van vluchtelingen met onder meer de Syrische, Congolese, Sudanese, Eritrese, Somalische, Afghaanse en Zuid-Sudanese nationaliteit.

Beleidskader 2026-2027
In de Kamerbrief betreffende de voorgaande beleidskaders is al gemeld dat vanaf de start van de uitvoering van de Hervestigingsverordening het beleidskader hervestiging synchroon gaat lopen met de tweejarige Unieplannen.[17] Ook zal het meerjarig beleidskader voortaan beide categorieën van hervestigingsinzet omvatten (nationaal quotum en migratiesamenwerking met derde landen). De inzet onder het beleidskader wordt gevormd door de door Nederland toegezegde getalsmatige bijdrage aan het Unieplan (of vice versa).

In januari 2026 is de uitvoering van de Hervestigingsverordening van start gegaan na het aannemen door de Raad van het eerste Unieplan voor hervestiging en toelating op humanitaire gronden 2026-2027.[18] Voor de uitvoering van de verordening zijn procesbeschrijvingen en werkwijzen aangepast op het niveau van de Vreemdelingencirculaire (hoofdstuk C2.7), werkinstructies en protocollen. De eerste ervaringen tonen dat Nederland het beschreven toelatingsproces zorgvuldig kan uitvoeren.

De Kamer is in december 2025 geïnformeerd over de Nederlandse bijdrage aan het Unieplan 2026-2027.[19] Daarmee ziet het beleidskader 2026-2027 op het hervestigen van in totaal 400 hervestigde vluchtelingen op grond van het nationaal quotum (200 per jaar) en 1.000 vluchtelingen in het kader van de migratiesamenwerking met Turkije (500 per jaar). Vanwege de start van de uitvoering van de Hervestigingsverordening met het Unieplan per januari 2026 en de gemiddelde duur van het hervestigingsproces ligt het aantal aankomsten in 2026 aanzienlijk lager. In 2027 wordt dit ingelopen om te voldoen aan de gemaakte afspraken.

Ten eerste zet Nederland de hervestiging in het kader van de migratiesamenwerking met Turkije voort in lijn met de EU-Turkije Verklaring en ter ondersteuning van de algehele situatie van alle vluchtelingen in dat land, waaronder ook Afghanen. Verder richt de inzet onder het nationale quotum zich op de regio van het Midden Oosten en Noord-Afrika en de Centraal Mediterrane route. Met in acht nemen van de jaarlijkse UNHCR hervestigingsprioriteiten, de EU prioriteiten en Nederlandse belangen, is de inzet in 2026 en 2027 in ieder geval gericht op het uitvoeren van hervestiging uit Egypte (vluchtelingen uit Sub-Sahara Afrika) en het ETM in Rwanda voor uit Libië geëvacueerde vluchtelingen. Tot slot is een aantal plaatsen van het nationaal quotum gereserveerd

[17] Ibid. noot 1.
[18] Uitvoeringsbesluit (EU) van de Raad van 18 december 2025 over het Unieplan voor hervestiging en toelating op humanitaire gronden (2026-2027), Uitvoeringsbesluit - EU - 2025/2628 - EN - EUR-Lex, en Ibid. noot 3.
[19] Ibid. noot 3

voor ongeoormerkte individuele dossierhervestiging, welke plaatsen zo nodig ook flexibel kunnen worden ingezet voor hervestiging in relatie tot migratiepartnerschappen en andere voor Nederland relevante ontwikkelingen.

De Minister van Asiel en Migratie,

Bart van den Brink

Directoraat-Generaal Migratie
Directie Migratiebeleid
Asiel, Opvang en Terugkeer

Datum
10 november 2026

Onze referentie
8082766